

Overweging zondag 25 januari 2026

Geroepen om één te zijn.

(Overweging in het kader van de gebedsweek voor eenheid van de Christenen)

Broeders en zusters,

Toen ik ter voorbereiding voor deze viering de brief van Paulus aan de Korintiërs las zag ik het huis van Klowie voor me. Het huis van deze vrouw was het onderdak van de christenengemeente in Korinthe. Zo'n huis heb ik in Rome ook bezocht. De christenen ontmoetten elkaar daar in deze huiselijke sfeer. Gezien de omstandigheden en taken ontstonden er groepjes van mannen en vrouwen die zich opwierpen om werkzaamheden uit te voeren. Soms praktisch, maar ook inhoudelijk.

Blijkbaar vonden mensen in het huis van Klowie dat er een aantal zaken niet goed gingen in hun ogen en meldden dat aan hun geestelijke leider Paulus. De kern van hun waarnemingen was dat er een soort van richtingenstrijd aan het ontstaan was die leidde tot groepjes die tegenover elkaar stonden. Paulus schrijft: *"Er is mij namelijk door de huisgenoten van Chlóë over u verteld, broeders en zusters, dat er onenigheid onder u heerst. Dit bedoel ik, dat ieder van u zegt: 'Ik ben van Paulus', 'Ik van Apollos', 'Ik van Kefas', 'Ik van Christus.'"*

Paulus schrijft over On-enigheid dat betekent dat de broeders en zusters niet meer met elkaar door één deur konden. Ze waren niet meer één groep met de gedeelde waarden en beelden over hoe je samen je geloof kon leven en gemeenschap kon zijn. Scheuring lag op de loer.

Toen ik deze beschrijving in de brief van Paulus tot me door liet dringen werd het me duidelijk hoe gemakkelijk de eenheid van broeder en zusterschap uiteen kan vallen in tijden van onzekerheid en verandering. Soms is zo'n crisis gekoppeld aan het wegvallen van een leidende figuur of in het geval van Paulus, op afstand is. Er ontstaat dan een vacuüm en onduidelijkheid over de weg naar de vorming van de geloofsgemeenschap.

De kernvraag waar Paulus mee te doen had was: "hoe krijg ik deze groepjes weer op één lijn?" Deze vraag schoot me weer in de gedachten tijdens het nieuwjaarsconcert die ik recent bezocht heb. De 9 symfonie van Beethoven stond er op het programma. U kent het thema wel: "alle mensen worden broeders". Het grote Koor zong het lied op basis van het gedicht van Schiller "An die Freude". "Alle Menschen werden Brüder" die tekst kwam wel bij mij binnen. Tegelijkertijd voelde ik: "was het maar zo, ..." dat wij met elkaar kunnen leven in dit verlangen naar gelijkheid en broeder- en zusterschap. Het verlangen dat als we de tekst van Schiller nader bekijken heel erg lijkt op het verlangen naar het koninkrijk van God op aarde.

Het gedicht van Schiller eindigt dan ook met een oproep aan een ieder om je te realiseren dat er één Vader is die alles omvat. God de schepper van hemel en aarde. Wat een prachtig vergezicht, een vergezicht dat laat zien dat alles één is in onze God.

En dat vergezicht is precies de kern van de insteek die Paulus kiest bij zijn aanpak van de op handen zijnde crisis in de gemeente van Korinthe. Paulus heeft ondertussen in vorige gemeenten ervaring opgedaan over hoe het in de praktijk van de christelijke

gemeenschappen gaat. Er zijn mensen die sterke persoonlijke meningen hebben. Paulus reageert op de situatie die hij aantreft in Korinthe niet met zijn eigen mening of blauwdruk over hoe het moet, maar hij stelt een vraag. Een vraag die ook voor ons in onze huidige tijd nog steeds zeer actueel is, namelijk: “of Christus soms verdeeld is?”

Paulus lijkt zich er terdege van bewust te zijn dat het niet gaat om gelijk te hebben in formele zin, maar om de Christelijke relatie met elkaar serieus te nemen met “de Liefde in het midden”. Het gaat niet om je te verhogen t.o.v. de ander, maar om de nederigheid in liefde zoals Jezus dat ons heeft voorgeleefd. Het gaat om samen te leven vanuit de zelfde Bron die Jezus voor ons is.

Wat ik zo mooi vind in deze brief is dat Paulus een beeld schetst over hoe je leiding kan geven aan de gemeenschapsofbouw in een parochie. Paulus geeft ons als parochianen het voorbeeld dat je niet als organisatieadviseur of als belangengroep naar het proces van verandering en vernieuwing moet kijken, maar eerder als geestelijk begeleider.

Als ik met de bril van Paulus kijk naar onze parochie dan vond ik dat de vicevoorzitter van ons parochiebestuur mooi in de voetsporen van Paulus is gestapt. Zijn toespraak op de Nieuwjaarsreceptie ging voor mij in de kern over hoe we elkaar de ruimte te kunnen geven om mee te bewegen in de richting waarop we samen de parochie in de toekomst vorm kunnen geven.

Het zal een weg van zoeken, een weg van keuzes maken en experimenteren zijn. Kortom een hobbelige weg waar we gezamenlijk verantwoordelijk zijn dat niemand van de kar valt, maar dat ook nieuwe zoekende mensen met hun eigen opvattingen kunnen opstappen en zich thuis voelen.

Paulus houdt ons in zijn brief voor, dat we ons bewust moeten zijn dat Jezus niet op te knippen valt in voor ons hapklare brokken die ons passen. Het is Jezus' en dus Gods wil dat we elkaar vasthouden, hoe moeilijk dat soms ook kan zijn. We hebben allemaal onze blinde vlekken, maar we hebben ook allemaal onze kwaliteiten waarmee we elkaar aanvullen en ondersteunen.

Ik denk dat Paulus ook ons wil bemoedigen om juist die gezamenlijkheid met elkaar overeind te houden. Ik wil afsluiten met de zegenende en bemoedigende woorden van Paulus uit zijn brief aan de gemeente van Kolossen:

En laat de vrede van Christus heersen in uw hart; daartoe bent u immers geroepen, als ledematen van één lichaam. En wees dankbaar. Laat het woord van Christus in volle rijkdom onder u wonen. Leer en corrigeer elkaar in wijsheid.

Amen.

Wilfried Temme